

in mir« ter »Ana Karenina.« S prvim se je bavil od leta 1864.—72., a z drugim od 1873.—76.

V veličastni pesmi, kakor imenujejo nekateri »Vojno in mir«, so vse oblike umetnosti in zastopani so vsi stanovi, na katere se deli ruski narod, bodi si po epizodah, slikah, opisih, analizovanji: vse se pa zлага v soglasno in složno celoto.

To je struja ruskega naroda, ki urno teče pred našimi očmi. Pogorah in dolinah, v dvorani in v koči, med aristokrati in med kmeti, med generali in prostaki kreta se ostromotreči duh velikega pisatelja.

Glavni junak tega romana je ruski narod; iz tega osobja tako velikega in tako majhnega, tako kompliciranega in tako jednostavnega, tako plemenitega in tako podlega, tako dobrega in tako hudobnega, nam ustvarja Tolstoj povest od l. 1805. do 1812., razlagajoč nam značaj, kažoč očitno vse hibe, kreposti v vseh stanovih in v vseh pojavih ruskega življenja. (Dalje prihodnjič.)

Nekdaj.

Kadar s svilenimi laski
Tvojimi sem se igrala,
V temno ti oko sem zrla,
Ljubko te popraševala:

»Ljubec moj, golobec srčkan,
Kaj pa hočeš, le povedi!«
Šepetal si mi z nasmehom:
»Ljubica, sem, k meni sedi!«

In ničesar nisi želel,
Jaz ničesar več želela,
Ko v poljubu dolgem, vročem
Nama ustna so gorela.

Kristina.

Materinske dolžnosti.

An meinem Herzen, an meiner Brust,
Du meine Wonne, du meine Lust!

Chamisso.

ko hočem danes grajati neke vrste mater, nikakor nimam v mislih »emancipirane ženske«, ki zbog svojih stanovskih dolžnosti nima več časa za svoje dete. Nje do sedaj še ni, ona je le izmišljotina črnogledih nasprotnikov ženske slobode —